

cele două Diomede

(primul draft)

cele două Diomede.....	2
franjurii de la veșmânt.....	4
doar lucrurile mici.....	5
L mic și i mare.....	6
preocupări de om îndrăgostit.....	7
interludiu.....	8
titlu și note de subsol.....	9
era închisă, nu și încuiată.....	10
60 de cuvinte.....	11
un fel de ce se va-ntâmpla.....	12
dragă cititorule.....	13
„și eu” nu înseamnă „te iubesc” (<i>bonus track</i>).....	14
fără sclipici și artificii (<i>bonus track</i>).....	15
cum iubește un poet o fată (<i>bonus track</i>).....	16

cele două Diomedee

O ceață groasă-mi cuprinsese orizontul; eram pierdut, fără salvare
În jurul meu nisip și-un ocean nesfârșit de sentimente trecătoare
Fără vreun avion care să-mi vadă SOS-ul; în buzunar nicio monedă
Doar eu bătut de Crivăț și Buran, făr-adăpost, pe mica Diomedă

Apoi, deodată, chiar când pierdeam orice speranță de-ajutor,
Când vulturii-ncepeau să mă-nconjoare, cu gândul c-am să mor,
Ți-am zărit silueta pe malul celălalt; erai, parcă, atât de-aproape
Ne despărteau doar două valuri, doar câteva măsuri de ape

Așa că am strigat și ți-am făcut cu mâna, iar tu, se pare, m-ai privit
Și n-am să uit acel moment, în care ochii tăi atât de puri m-au ținut
Când raza ta a luminat în mine, am început s-aud cum cântă harpa
Din mijlocul potopului, simțeam, încetul cu încetul, cum se retrage apa

Acum, busola mea cunoaște nordul, și-arată doar spre înainte
Iar harta spune că distanța dintre noi nu e decât de 3,8 cuvinte
Și, spune-mi tu, există oare veste mai bună pentru un scriitor?
Priveliște mai caldă pentru naufragiat decât colacul de-ajutor?

De fapt, nu asta căutăm cu toții, o picătură de speranță?
Coordonatele aceluia paradis ascuns pe undeva prin viață?
Așa mi-ai fost și tu: în mijlocul furtunii-nvăpăiate, oază
În marginile celor mai întunecate nopți, a dimineții rază

Tu ai fost X-ul desenat și-ascuns pe toate hărțile de pe pământ
Iar eu mi-am dorit locul unde, fără să mai conteze clipa când
Căci toți privim la hartă, uitând cum cade în clepsidră nisipul,
La fel cum oamenii își caută în viața asta numai locul, nu și timpul

Și chiar cum bate el alene pe perete, printre stele și pe încheietură
A fost pentru iubirea ce se lega-ntre noi cea mai profundă lovitură
Căci n-am verificat cum tu și eu ne ondulăm printre minute și secunde
Nici că distanța de pe axa timpul e prea mare ca s-o putem pătrunde

Căci eu zăream în ochii tăi zorii zilei de mâine, tot ce urma să fie
Iar tu vedeai în mine ce era, în fața ta eu apăream ca o fotografie
Și-orice „va fi” de-al meu e doar „a fost” la tine, iar sentimentul
E că noi doi, pierduți cumva în timp, nu ne putem găsi prezentul

Da, atunci am realizat că-ntre noi e o zi pe care nu o pot recupera
Și că mi-e imposibil să înving în lupta contra timpului, oricât aș încerca
Așa că am rămas pe malul meu, la fel de fără scop, la fel de naufragiat
În locul unde, pentru mine, va-ncepe mereu ziua care la tine s-a încheiat

Fără alt țel, mi-am scris iubirea-ntr-un volum (cel pe care-l ții în mâini)
Am băgat foile-ntr-o sticlă ce alunecă-ntre valuri, printre azi și mâini
Așa cum oscilăm și noi constant între iubire și regret, între a fi sau a nu fi
Sperând ca versul meu să tot plutească și s-ajungă pe plaja ta într-o zi

*„Îți scriu romanțe pe nisip, dar mi le șterge valul,
Când îmi e sufletu-n derivă, nu îți găsesc malul
Iubirea mea e ca un stindard; insula ta îl vede?
Mă salvezi de la naufragiu sau rămânem Diomede?”*

franjurii de la veșmânt

Ți-ai modelat iubirea după rănille mele-adânci până să vin
Și mi-ai răspuns la rugăciune înainte să pot rosti „*Amin*”
Milioanele tale de culori îmi luminează-atât de grațios fiecare atom
Ești o explozie de curcubee pentru cineva care-a știut doar monocrom

Ești parfumul de primăvară pentru un suflet ce-a trăit în hibernare
Prin tine trece granița dintre ce e real și cea mai gingașă visare
Tu îmi ești unicul acasă, în care pare că am pus piciorul prima dată
Îmi încălzești cel mai adânc adânc; cum fac să nu se termine vreodată?

Așa că ai putea rămâne-o vreme, îmi poți da, oare, un apus?
Poți asculta atent tot ce inima-ți cântă, tot ce-a rămas nespus?
N-am pregătit inelul, nu-ți cer nici sărutări prin ploaie și prin vânt
Doar lasă-mi sufletul îndurerat să te apuce de franjurii de la veșmânt

doar lucrurile mici

Modul în care îți dregi glasul, atât de fin și delicat,
Și cum îmi dregi și mie sufletul, fără să mai fi încercat
Sunetul unghiilor tale când ating ecranul telefonului
Inflexiunile cu care-ți modelezi finalul cuvântului
Modul în care șoptești când crezi că nimeni nu te-aude
Micile respirații dintre respirații și oftaturile surde
Fiecare mă ține treaz cu un minut mai mult la noapte
Mă dezlipesc de ce-i real și mă aruncă-n „poate...”
Aduagă un vers în plus pentru numele tău în mii de poezii
Și cu o bătaie a inimii mai mult la gândul că ai să îmi fi;
Da, fiecare-mi aduce-un fluture ce zboară prin intestine
O porție de „unde-mi pun pașii ca s-ajungă lângă tine?”
Toate arunc-o flacără în focul care-mi scapără-n privire
Și îmi cuprind abil, fără să pot lupta cu ele, întreaga mea fire;
Pentru tine sunt așa mici, nici nu le-observi, nu le mai vezi
Dar eu știu și-n ce unghi se reflectă lumina în ochii tăi verzi
Toate acestea îmi gravează în inimă ceea ce însemni,
În viață ne știm după nume, în versuri apărem solemn
Și gata să ne umplem doar de lucruri mici
De zâmbete, priviri, atingeri și pupici

L mic și i mare

Probabil că mama s-a săturat să-ți tot audă numele
La fel cum și eu m-am plictisit să te-ocolească poeziile
Să-ți dedic una azi, după ce ne-am trecut, pare ciudat
Eu te-am simțit atât de tare, tu știi c-am existat?

Căci eu mă pierd așa ușor în ■-aprins al unghiilor tale
Sub care ți-aș grava cele mai bune versuri, inimi și petale
Și-atest că, printre atâtea frumuseți câte-am văzut sub soare
Atingerea de gri a puloverele tale de cașmir întrece-orice culoare

Și când mă uit la noi, e-atât de clar că ne depart așa de multe
Ca să ajung la tine-ar trebui să urc (sau să cobor) un munte
Dar am ajuns să te iubesc atât de mult, că orice e-ntre noi dispare
În ochii mei, noi doi sunt la fel de apropiați ca „L”-ul mic cu „i”-ul mare

A diagram illustrating the relationship between the letters 'i' and 'L'. The text 'i mare' is written in blue at the top left, with a blue arrow pointing down to a vertical black bar. To the right of this bar is another vertical black bar. A blue arrow points from the bottom of the second bar up to the text 'L mic' written in blue at the bottom right.

preocupări de om îndrăgostit

La ce ora-i ajuns acasă? Și te-ai simțit în siguranță?
Ce ai mâncat la muncă și unde pleci în vacanță?
De ce nu ți-ai postat cafeaua dimineața, ca de obicei?
De ce nu-ți iei geanta aceea de la mall dacă o vrei?
Cu ce parfum te dai? Asigură-te că-l mai ai pe stoc
Astăzi m-am întâlnit cu mama ta pe drum, ad-hoc
Ai mai vorbit cu ea? Ce face? Ai vrea s-o vizită?
Au la cinema un film interesant, ai vrea să ne uităm?
Ce dioptrie ai la ochelari? Și n-ai vrea unii de rezervă?
Sigur ești bine? Parcă ți-ai mai pierdut din vervă
Cum ți se pare noua ta colegă? Are potențial sau e eșec?
Eram prin zonă și mă gândeam: n-ai vrea să trec?
Am văzut că au struguri la ofertă; ți-ar plăcea?
Și, în final: n-ai vrea să fii-ntr-o bună zi a mea?

Ciudat că nu-ți știu decât numele, figura și puțin din voce
Și sentimentele-asta ale mele, sunt sau nu sunt reciproce?
Și dacă sunt, atunci de ce mai stai, ce mai păzești?
Ciudat și cu iubirea (sau cum vrei tu să o numești)
Că n-am cerut, tu nu mi-ai dat, iar eu nu am primit
Și totuși încă mă apasă preocupări de om îndrăgostit.

interludiu

Chiar când să te-ating și să pun piciorul pe mal
Mă mai îndepărtează iar de tine câte-un val

titlu și note de subsol

Să știi că te-am iubit în titlu, nu în note de subsol
Ți-am proiectat iubirea în antet, să nu cadă în gol...
Dar, câte cuvinte-am picurat în lacrimi de cerneală,
Scrisorile mele încă adună praful în cutia ta poștală
Mica atenție primită mi-a schimbat tot textul, mi l-a stilizat
Chair trebuie să îți dau tot în scris, cu subiect și cu predicat?
Trebuie să-ți apară negru pe alb, nu e de-ajuns să le trăiești?
Spune-mi, te rog, ce-ar trebui să fac astfel încât să mă iubești?
Să îți scriu numele-n titlu, să-ți pictez chipul pe copertă?
Oricum, ai remarca? În măștile indiferenței ești expertă
Tu ai privi neperturbată și dac-aș fixa un afiș cu tine în Cărturești
Așa că îmi voi sigila buzele, în timp ce tu continui să-nflorești
Voi sta cuminte la birou și voi lăsa în sertarele lui un manuscris
Să știi că, dacă nu te-am iubit „real”, eu te-am iubit în scris
Și te-am înscris printre cele ce m-au iubit în tăcere, domol
Cu numele purtat în titlu, în credite și în toate notele de subsol

era închisă, nu și încuiată

Strofa 1

Noi ne-am găsit în întuneric, printre lacrimi și dureri
Și le-am ținut piept doar cu gândul la acele veri
Nu credeam, atunci când îți încălzeam mâna rece,
Că, într-o clipă, tot acest paradis ar putea trece

Punte

Cum ai trecut și tu pe lângă inima sfâșiată
Când ușa-i era doar închisă, nu și încuiată

Refren

Acum îți văd reflecția în mare, și pașii prin nisip
Fără tine aici, iubirea mea nu pot decât să o risip
Încă aștept la ușă, iluzionându-mă că poate vii
Nu are cod, nici cheie; ai deschide-o dacă ai știi?

Strofa 2

Îți amintești cum am dansat pe plajă prin iu-nie?
Ai reușit, cumva, să readuci la viață o iubire semi-vie
Dar ai plecat înainte să atingem trăirile-absolute
Și-ai ocupat un loc de seamă printre iubirile pierdute

Punte

Căci ai trecut iarăși pe lângă inima sfâșiată
Când ușa-i era doar închisă, nu și încuiată

Refren

Acum îți văd reflecția în mare, și pașii prin nisip
Fără tine aici, iubirea mea nu pot decât să o risip
Încă aștept la ușă, iluzionându-mă că poate vii
Nu are cod, nici cheie; ai deschide-o dacă ai știi?

60 de cuvinte

Doar 60 de cuvinte mi-ai lăsat în scris
60 vor fi gravate în al vieții manuscris
60; rămân cu ele dacă stai, dacă pleci, dacă vii
60; jur că te-am schițat în mai multe prin poezii

Acum par goale, forme fără fond, dar totuși îmi apar în vis
Îmi amintesc până și ce poză-ți avea profilul când le-ai scris
60; puteau să fie și pe jumătate, oricum nu ne-au salvat
Iar azi rămân dovada faptului că, de fapt, nu am existat

Căci nici lingviștii n-au descoperit „eram” în structura de adâncime
Nici filologii cei mai instruiți nu ne-au găsit un sens, vreo profunzime
Nici Eminescu nu ar fi putut să scoată din tot ce ne-am scris o rimă
Nu ai purtat durerea unei ultime, dar nici vreo dragostea de primă

60; n-ar fi destule să plătesc cu ele toate orele în care te-am gândit
60; o fracțiune din ce-am plâns cu lacrimi de cerneală, din ce-am suferit
60; am navigat cu viteza legală prin drumurile-ntortocheate-ale iubirii
60; despre ce-au fost? de ce mi-am agățat, până la urmă, flacăra privirii?

Uimirea ta când [] întâia oară, când m-ai descoperit []
Călătoria de pe [] – încă îmi e cel mai adânc și tăinuit regret
O [] pe care ți-a []-o mama într-o seară (știu, ce ironie)
Oricum ar fi, cred că i-ai adresat ei mai multe cuvinte decât mie

Uneori cred că nu a fost nimic și poate am/te-am/ne-am citit greșit
Alteori caut să găsesc o urmă de iubire, așa că te studiez la nesfârșit
Povestea noastră nu-i prea lungă, dar literele ei sunt poleite, sfinte
Și cred c-o s-ajung să-i învăț pe de rost toate cele 60 de cuvinte

un fel de ce se va-ntâmpla

Mă tot întreb ce se va întâmpla cu noi
În inima mea ești trecută doar cu domiciliul
Deci cum vom fi dacă nu-ți pui pe ea sigiliul?
Ca videourile cu-artificii, peste care nu mă voi mai uita,
Oare așa va fi și cu iubirea noastră? Ne vom (doar) uita?
Vom rămâne doar amintire, din frica de a n-o strica?
Vom pleca fără un „rămas bun”, fără nimic altceva?
Atât am fost: doi unii ce s-au întâlnit cândva, pe undeva?
Nu mă lăsa cu rimele în buzunar și cu versuri pe buze
Fără tine, ajung să fiu ca toți copacii fără frunze
Rămâi, și umple-mi viața doar cu posibilitatea de a fi
Îmi e vitală, deci poți să mai stai lângă mine măcar o zi?
Poți pierde timpul pe la mal, chiar dacă nu intri în apă? Poți sta-n vecinătate?
Căci, dacă nu, s-ar putea să mă pierd și eu, cam ca iubirea noastră, în eternitate

dragă cititorule

Dragă cititorule, dezleagă tu misterul și spune-mi, te rog, ce am făcut greșit
Că nu m-a învăț nimeni cum se stăpânește arta de-a iubi și de a fi iubit
Și am trecut într-o secundă, parcă, de la jocuri de „leapșa”-n parc
La un potop de sentimente noi, pe care nu am unde să le mai descarc
Și-acum, în loc să văd cum fetele de pe stradă chicoteau și alergau
Ceva-mi ghidează ochii spre lucruri ce, până mai ieri, nu existau
În ce nuanță le sunt colorate buzele, de ce ureche le atârna un cercel
Nu mi-a intrat încă în obicei să verific dacă pe deget li se-odihnește un inel
Și ce să fac dacă, deodată, ajunge să-mi placă mai mult de una dintre ele?
Sau dacă e mai mult de-„mi place”? Dacă încep să simt furnicături pe piele?
Pot să îi zic de prima dată „Te iub...” (stai așa, am voie încă, sau mai bine nu?)?
De când putem să-ne-adresăm pe nume, să ne luăm dragostea la per tu?
Când ar fi potrivit să-i spun: „Aș vrea chipul tău să îmi rămână pe retină”,
„Sufletul meu s-a cam legat de-al tău fără premeditare sau vreo vină”,
„Aș vrea să mă lipesc și să nu mă desprind vreodată de hainele tale”?
Cum fac s-o strâng în brațe mai tare, mai profund, fără să-i rup petale?
De câte ori să îi inspir parfumul și să-i remarc splendoarea?
Să-i las privirea ageră să mă seducă sau să-mi păstreze vigoarea?
De când pot să mă joc cu părul ei și să îmi trec neconștient mâna prin el?
De când să-nvăț ce coliere-i plac, de când îi iau rujuri, farduri și rimel?
De când aș putea-ncepe să îi sărut cu-ardoare gâtul mlădios?
Sau să îi spun deschis că mi-a întors lumea cu susu’-n jos
Iar, când o simt și mai aproape, atunci când îmi e muză și mi-e inspirație
Să îmi schițez sărutul pe buzele ei sau să îmi iau piciorul de pe-accelerație?
Căci eu îi scriu romanțe și zeci de versuri, fără ca ea să știe tot ce simt
Fără ca eu să înțeleg dacă e doar plăcere sau iubire; și totuși, o resimt
Fără să disting dacă, de fapt, încape mai mult de o inimă-n al meu piept
Fără să intuiesc dacă acum e timpul sau dac-ar trebui să mai aștept...
Și uite-așa-mi ajunge iar în vers; iar o privesc, i.ar-o gândesc
Fără să știu, până o termin, dacă s-o plac, s-o adoresc sau s-o iubesc
Dar, indiferent dacă-i voi declara iubirea sau va afla de ea postum,
Dragă cititorule, sunt sigur că noi doi ne vom vedea în următorul volum

„și eu” nu înseamnă „te iubesc” (*bonus track*)

„și eu” nu înseamnă „te iubesc”
Dar asta-i lumea în care trăiesc
Doar se-aprobă, nu se mai spune
Se dă din cap, nu se răspunde
Așa că totul cade pe sub înțeleș
Rămâne mut, din frică de exces;
Cum aș putea să fiu iar fericit
Când mesajul devine implicit?
Nu mai lasă loc de interpretare
Se usucă în tăcerea-i covârșitoare;
Astăzi nu se citesc decât rezumate
Iar cuvintele nu încap în foaie toate
Cum să mai scriu din suflet, cu putere
Fără să trec de limita de caractere?
Dăm tot ce-i mult pe-un zâmbet
Din cânt rămâne doar un sunet
Două-trei fraze pentru un roman
Și restul se rostogolește-n van...
Pare că timpul se contractă, nu?
Cădem din nostalgii în déjà vu
Iar eu parcă trăiesc același sentiment
Când „te iubesc”-ul meu de la prezent
Se transformă într-un simplu clișeu
Căci tu-mi răspunzi mereu: „și eu”

fără sclipici și artificii (*bonus track*)

Ești o iubire fără complicații, exact ca în desenele-animate,
Ai dat lumină becurilor arse și-ai animat întregul, fiecare parte
Pe-un cer pe care strălucesc idei abstracte, tu ești un ideal tangibil
Și dragoste perfectă doar în cărți până am dat de tine, un infinit posibil!
Frumusețea ta nu stă în efemer și nu ține de farduri și machiaj
Asta o face-așa reală, într-o lume pierdută-n umbre și miraj
Atracția față de altele trece așa subit, într-o clipire,
În timp ce tu-mi ești inspirație pentru tratatul de iubire
Altele sunt drăguțe un moment, în timp ce tu rămâi frumoasă
Ești prima față pe care aș vrea s-o văd când mă întorc acasă;
Te simt ca o oră de culcare rezonabilă și ceai după cină
Ca și cum sunt învelit de o țesătură de existență mai fină
Iubirea ta rămâne, ca exemplu prin excelență, în artă și istorie
Ești o sesiune de croșetat lângă șemineu, într-o seară de-octombrie
Se pare că ai ocolit cu eleganță anxietăți, complexe, mofturi și capricii
Și tot ce îmi doresc este să te iubesc așa cum ești, fără sclipici și artificii

cum iubește un poet o fată (*bonus track*)

Astăzi pășesc pe drumul solitar, călcând pe amintiri și frunze
Iar ambele, așa uscate, îmi lasă doar suspin și-amar pe buze
Rămas gol de simțiri e și stejarul falnic, sub care am jurat iubire
Căci toamna nu a luat doar soarele, ne-a luat și raza din privire
Sub el, praful de pe o bancă goală e mișcat de adierea răcoroasă
Iar amintirea-n care ne-așezam pe ea întâia oară e-atât de dureroasă
O depășesc stingher acum, știind că mâine o vor cuceri alți amorezi
În timp ce noi trăim doar prin poeme și prin fotografiile de pe pereți
Eu încă scriu iubirea noastră în sonete, mă-ntreb doar: o mai crezi?
Și încă o pictez atent în fiecare-apus; iubito, spune-mi, o mai vezi?
Îmi zăresc reflexia în vitrină; mă uit atent, încerc să te găsesc în ea
Privirea mea încă te caută, urechea îți aude glasul, iar inima încă te vrea...
Intru, și un miros familiar mă-ntâmpină: se simte ca parfumul tău
Ca un amor de primăvară în splendoarea lui, ca tot ce-i bun și rău
Dinspre tejghea primesc un „*Și, ce mai faceți?*” bine-cunoscut
Adevărul e că n-am mai trecut de mult pe-aici, chiar dacă aș fi vrut
Căci nu aveam pentru cine să cumpăr un buchet de trandafiri
Nu pot să îl dau gândului cu tine, și nici vreunei alte amintiri
Dar astăzi fac un compromis: iau unu’-albastru, unul galben, unul roz
Să acopăr cu ale lor petale ce se ascunde-n suflet: ruine și moloz;
Îmi ghidez pașii pe partea dreaptă a unei alei ce a rămas uitată
Doar ca nu cumva să șterg urmele pe care le-ai lăsat aici, odată
Mă uit spre cer, îndurerat și el, se pare, din cauza absenței tale
Ar vrea să plângă dar, cum nu mai poate, se dezlănțuie în rafale
Copacii și-ar scutura și ei frunzele, în semn de doliu, dar au căzut
La fel ca amintirea noastră, ce-a fost dezlegată de timp în absolut;
Nimic nu mă oprește, însă; continui drumul ca un cavaler spre-a lui domniță
Sunt ca un simplu muritor ce a ajuns atât de-aproape de unica lui dorință
Și, în final sunt acolo; îmi găsesc loc printre crengi rupte, bulgări de noroi
E locu-n care ne-am oprit, în care viața a rupt atât de brusc tu-ul din noi;
Citesc literă cu literă de pe-o placă de granit în care-ți e gravat numele
Și nu văd nicăieri „*Boeru*”, deci mai contează că te-am scris, toate volumele?
Tu îmi erai viitoare, dar n-am avut curajul să-ți arăt asta-n vreun fel
Și cât mă doare să știu că ai fost coborâtă fără să ai pe deget un inel
Acum cobor și eu, îmi dau voie să cad pe solul încă umed de sub mine
Și las tardiv pe el trandafirii pe care ar fi trebuit să ți-i fi dat mai înainte
Da, îi așez aici, cu-aroma și culoarea lor, chiar dacă nu îi vezi, nu-i știi
La fel cum rămâi tu-n inima mea; acolo te-am plantat, acolo, sper, vei răsară
Iar, când același pământ mă vă cuprinde și pe mine, pentru ultima dată,
Trăi-v-om prin cuvinte, ce-s eterne; așa e cum iubește un poet o fată.